

Co kdyby se i ta nejpodivnější  
zpráva ukázala být pravdivou?

MĚSTSKÁ  
FANTASY PLNÁ  
HUMORU PRO  
FANOUŠKY SÉRIE  
ŘEKY LONDÝNA



# PODIVNÁ DOBA

C. K. McDONNELL



Copyright © McFori Ink Ltd 2021

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © David Petrů, 2023

Cover © Marianne Issa El-Khoury/TW, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

[twitter.com/knihydobrovsky](https://twitter.com/knihydobrovsky)

[www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz](https://www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz)

ISBN 978-80-277-3873-1 (pdf)



**C. K. McDONNELL**

přeložil David Petruš

*Manchesteru – za jeho magii i ten blázinec*

# OBSAH

Prolog

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

Dawkins JE Bůh

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

Domáci úkol sežral psa

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

Bowieho duch touží nahrát nový materiál

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

Bob na druhou

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

Nalitá Nessie

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

Vosková odvykačka

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

Párek v těstíčku

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

KAPITOLA 32

Každý je kritik

KAPITOLA 33

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

KAPITOLA 37

Tohle si Satan nepouští

KAPITOLA 38

KAPITOLA 39

KAPITOLA 40

Sjezd jasnovidců zrušen kvůli předvídaným  
okolnostem

KAPITOLA 41

KAPITOLA 42

KAPITOLA 43

Žádni Martáňé v Mashamu

KAPITOLA 44

KAPITOLA 45

KAPITOLA 46

KAPITOLA 47

KAPITOLA 48

KAPITOLA 49

KAPITOLA 50

EPILOG

PŘÍDAVEK ZDARMA!

PODEKOVÁNÍ



## PROLOG

Oba muži stáli na střeše a pozorovali, jak se město převaluje ve spánku. Ten menší se podíval na hodinky – byly čtyři ráno. Ze zkušenosti věděl, že žádné město hodné toho jména ve skutečnosti nespí. Dokonce i teď tu byly patrné známky aktivity: občas nějaký osamělý chodec a bloudící taxík s rozsvícenou cedulí, kteří se uprostřed noci snažili najít jeden druhého. Přesto právě v tuto dobu se město blížilo stavu největšího klidu. Ve chvílích těsně předtím, než ranní směna vystřídá tu noční.

„A vážně by to nešlo jinak?“

Menší muž si povzdechl. „Ne.“ Přitáhl si kabát těsněji k tělu. Na internetu se dočetl, že v Manchesteru je „mírné klima“, jenže se ukázalo, že to je eufemismus pro „permanentně hnusně“.

„A co když...“ začal vyšší muž.

„Co když co? Nepřišli jsme sem vyjednávat.“

Vyšší muž se otočil ke svému společníkovi. „Ono to není jen tak, víte?“

„Věřte mi, že moje část je podstatně těžší než ta vaše.“

„Je to dvaadvacet pater!“

„Jistě, ale to vás nemusí zajímat. Soustředte se jen na přízemí.“

V očích vyššího muže se zlostně zablesklo. „To má být vtip?“

„Ne, tohle má do vtipu hodně daleko. Nemáte ponětí, co mě to stálo, abych vám tuhle šancidal, a teď vylezeme sem nahoru a ukáže se, že jste posera. To mi fakt nepřijde k smíchu.“

„Já jenom... Nemohl bych si třeba vzít něco na uklidnění?“

Menší muž se odvrátil a popošel několik kroků stranou. Zadíval se na měsíc v úplňku, zavěšený nízko nad obzorem. Uvědomoval si, jaká je to ironie, ale potřeboval sám zůstat v klidu. Nemohl říct, co by rád řekl: že poslednímu chlapovi dovolil, ať si pár prášků „na uklidnění“ vezme, a výsledkem byl velice ošklivý kráter v zemi. Tentokrát to musí vyjít, což znamená, že tenhle chlap musí splňovat spoustu podmínek – v neposlední řadě nesmí vůbec vědět o existenci toho posledního chlapa. K nalezení nového vhodného kandidáta během pouhého týdne musel menší muž vynaložit veškerou svoji vynalézavost a teď se čas povážlivě krátil. Otočil se zpátky, rozpráhl ruce a usmál se. Nakonec všechno záleží na tom, jak to dokážete prodat.

„Podívejte se, je to hrozně jednoduché. Musíte to udělat z vlastní vůle, a aby to zabralo, musí hladina vašeho adrenalinu dosáhnout určité kritické úrovně, aby začal reagovat s tou směsí, kterou jsem vám dal – jinak k proměně nedojde.“ Záměrně se vyhýbal slovu „lektvar“ – mělo nevhodné konotace. Tohle je věk vědy – protože se jí tak úspěšně daří přesvědčovat masy o tom, že magie neexistuje. Udělal několik kroků vpřed, až zase stáli vedle sebe, a ztišil hlas. „Viděl jste, co dokážu, a víte, že vám chci pomoci. Ale musíte taky nějak přispět.“

Vyšší muž se opět ponořil do zádumčivého mlčení.

A dost. Konec mazlení v rukavičkách. Je nejvyšší čas pohnout se z místa.

„Tak fajn, já tady končím. Víím, že když lidi říkají ‚udělám cokoli‘, nikdo to nemyslí doopravdy. Je to jenom fráze. Myslel jsem, že vy jste jiný. Vidím, že jsem se mýlil. Za tři hodiny mi to letí zpátky do New Yorku. Mějte se...“

Menší muž se obrátil k odchodu, ale ten druhý ho chytil za paži. Sevřel ji jako ve svěráku.

„Ale...“

Menší muž se zadíval na ruku, která se mu zatínala do bicepsu. „Já na vás vidím, že to prostě udělat nechcete.“

Po chvílce váhání prsty uvolnily stisk. Pohlédl vyššímu muži do vlhkých očí. Vířil v nich vztek, strach a pořádná dávka nenávisti. To všechno se dalo čekat. „Tvrdil jste mi, že to chcete udělat. Vyloženě jste mě o to sám prosil. Víte, co by vám řekla moje máma? Chtěl jsi na velkou, tak koukej kadit, nebo padej z mísy!“

Vyšší muž sáhl do kapsy džínů a vytáhl fotku. Dlouho si ji prohlížel, pak ji odhodil a rozběhl se, jak nejrychleji dokázal.

Fotku uchvátil vítr a chvíli ji podržel ve vzduchu: usmívající se blondýnka, která zezadu objímá malou holčičku s dolíčky ve tvářích, dírou mezi zuby vyceněnými v úsměvu a stejně jiskrnými modrými očima upřenými do objektivu. Pak obě zmizely kdesi ve tmě.

Vyšší muž nezpomalil, ani když se posledním krokem vrhl přes okraj budovy. Překvapivě se neozval žádný výkřik; a pokud ano, také ho odnesl vítr.

Menší muž popošel k okraji a podíval se dolů. Dvačtyřicet pater pod ním se rozkládala dlažba – nádherně rovná dlažba bez kráterů. Vyšší muž nebyl mrtvý, jen se proměnil. V něco jiného. Něco užitečného.

„Tak to vypadá, že jsme ve hře.“

Menší muž se otočil a vykročil pryč. Hvízdal si u toho veselou melodií.

Kdesi poblíž se ozvalo zavytí patrně nějakého hodně velkého psa.

# KAPITOLA 1

Hana se co nejrychleji a nejnenápadněji rozhlédla a pak se vyzvracela do koše. Tohle nebyl dobrý den. Přímo naopak; přestože ještě nebylo ani poledne, dnešek už se dokázal zařadit mezi několik nejhorších dnů jejího života – nebo spíš celou kopu nejhorších dnů, protože v poslední době přibývaly jako na běžícím páse. Její život se proměnil v jeden dlouhý stresující sen, ze kterého nebyla schopná se probudit.

V kabelce měla motivační knížku *Jen jedním směrem* od jihoafrického životního kouče, doktora Arna Van Zila. „Minulost je nechtěné zavazadlo, které s sebou nemůžeme vláčet.“ Upínala se k té knize jako k záchrannému lanu. Autorův laskavý úsměv na přední straně obálky jí teď začínal připadat lehce výsměšný. „Vždycky záleží jen na příštím kroku.“ Nesmí se ohlížet zpátky; musí jít dál.

Ano, rozhodně, ale nejdřív se přece jen na chvíličku posadí, aby prohledala kabelku a našla, dá-li bůh, aspoň jednu mentolku. Dřepla si na lavičku hned vedle koše. Byla v parku kousek od centra Manchesteru. Pištění a vrískání dětí na nedalekém hřišti se mísilo s nikdy neutichajícím šumem dopravy v pozadí. Zastrčila mobil do kapsy kabátu. Začínala ten krám upřímně nenávidět.

Když se rozhodla opustit svůj dosavadní život a nic si s sebou neodnést, představoval mobil jednu z mála

výjimek. Nestála o peníze ani domy, jenže potřebovala nějak komunikovat se světem.

Bohužel v mobilu měla sociální síť a nedokázala se ubránit tomu, aby se na ně občas nepodívala. Okno zpět do světa, kdy trávila léta v Londýně a zbytek roku v Dubaji. Do světa bohatství. Okázalé spotřeby. Obzvlášť krutá byla funkce, která člověku ukazovala snímky toho, co dělal ve stejnou dobu před rokem. Na jednu stranu jí připomínaly, jak prázdný a bezduchý její život býval, ale na druhou stranu... božínku, jak jen to bylo všechno snadné. Pohodlné.

Minulý týden uslyšela v supermarketu písničku „Common People“ od Pulp a měla chuť se rozbrečet. Prohlížela si právě konzervy podezřele laciného hrášku a přemýšlela, jak dlouho by z nich mohla vyžít, když vtom se do toho vložil Jarvis Cocker a začal jí připomínat, jak vypadá život „obyčejných lidí“.

Ráno absolvovala pohovor na svoji vysněnou práci. Nedopadlo to dobře. Klidně by vsadila slušnou částku na to, že se jí bude vracet ve snech, nebo spíš nočních můrách, kde ho bude prožívat pořád dokola.

Storn byl obchodní řetězec s luxusním norským nábytkem. Šlo o nádherné rukodělné výrobky, elegantně minimalistické, takže se rychle staly povinnou výbavou všech, kteří si je mohli dovolit. Hana ten nábytek milovala. Sama jím vybavila dva domy. A ode dneška už se pravděpodobně na jedinou židli od Stornu nedokáže podívat, aniž by se jí okamžitě udělalo špatně.

Když uviděla inzerát na tohle místo, připadalo jí to jako boží znamení, že to nakonec všechno zvládne. Že se navzdory tomu, co jí všichni říkali, rozhodla správně.

Sebrala odvalu a zavolala Joyce Carlsonové. Mezi mnoha „přáteli“ z jejího „bývalého života“ patřila Joyce

k těm několika, se kterými si byla skutečně blízká. Jakmile ji Hana trochu lépe poznala, uvědomila si, že Joyce, ačkoli žije v tomto světě, má zdravý realistický přístup, díky němuž zároveň vnímá, jak je to celé absurdní. Byla také jednou z mála žen v jejich kruzích, která si našla práci. Opravdovou práci. Prostřednictvím svého manžela se seznámila s generálním ředitelem společnosti Storn a nastoupila v ní na „marketingovou“ pozici, když společnost otevřela obchod v Londýně. Joyce znala ty správné lidi a pořádala ty správné večírky, takže nově značce dokázala zajistit přesně ten bombastický vstup na zdejší trh, v jaký doufala. Teď otevřeli druhou prodejnu v Manchesteru, zacílenou na obyvatele Cheshiru, a hledali zaměstnance.

Tak tedy Hana spolkla poslední zbytky hrdosti a zavolala Joyce.

Rozhovor byl přesně tak trapný, jak očekávala. Joyce měla pro její situaci porozumění a zároveň projevila dostatek taktu a na nic se nevyptávala. Nicméně Hana si byla poměrně jistá, že stejně už předem věděla většinu toho, co se stalo. Ty nejpeprnější detaily se koneckonců dostaly i do novin. Hanin úpadek nepochybně poslední tři týdny vévodil všem drbům, které v jejich kruzích kolovaly, a probíral se u každého společného oběda. V průběhu celého telefonátu si palčivě uvědomovala, že poskytuje Joyce chutné sousto, o které se bude moct podělit s ostatními: *Jo, volala mi – shání teď práci!*

Jenže pomoc potřebovala. Jakmile nadhodila téma práce, Joyce okamžitě pochopila, kam míří, a začala ji, zdánlivě velice upřímně, ujišťovat, že udělá všechno, co bude v jejích silách, aby jí pomohla. Koneckonců Hana byla jednou z prvních a nejvěrnějších vyznavaček kultu Storn. Když se loučily, byla víceméně přesvědčená, že to

místo už má v kapse. Ukončila telefonát a trochu se jí zatočila hlava při pomyslení, že se brzy dokáže sama uživit, a navíc má pořád aspoň jednu opravdovou přítelkyni. Těch posledních jedenáct let snad přece jen nebylo úplně zbytečných.

Na pohovor šla s nefalšovanou sebedůvěrou.

„Moc se omlouvám, paní Willisová, ale moje asistentka zřejmě při tištění vašeho životopisu udělala nějakou chybu.“

„Jak to?“

„No, mám tu, že jste na Durhamské univerzitě studovala angličtinu.“

„Správně.“

„Ale nemáte tu uveden žádný titul.“

„Ehm. No, ano, víte...“

„A pak tu kromě vašich koníčků a nějaké charitativní činnosti není nic dalšího. Když chvíličku vydržíte, já jí zavolám a požádám ji, ať to vytiskne celé. Ještě jednou se omlouvám. Dáte si čaj, kávu, espresso, okurkovou vodu?“

„Ano, ehm... ano. Tohle je ve skutečnosti můj celý životopis.“

„Aha...“

Už tohle bylo zlé, ale pořád nic ve srovnání s tím, co následovalo, když přísedící poznala její jméno. Při úprku z budovy firmy Storn se Hana podívala na hodinky. Její první pohovor trval sedmnáct mučivých minut.

Teď seděla v parku na lavičce a ze dna kabelky vylovila cosi, co s velkou pravděpodobností býval tic tac. Lepší než nic. Strčila si ho do pusy.

Na dnešek měla domluvený ještě jeden pohovor – hlavně proto, že ho zapoměla zrušit. Inzerát na webových stránkách ji zaujal tím, že byl zkrátka jiný: „Týdeník



hledá zoufalce schopného tvořit věty v anglickém jazyce. Imbecilové, naivkové a optimisté ať se nehlásí.“

Nebyla si jistá, jestli je inzerát vůbec myšlen vážně, ale životopis přesto poslala. Ozvala se jí příjemná paní jménem Grace, podle přízvuku původem odněkud mezi Manchesterem a Západní Afrikou, a nabídla jí pohovor. Hana souhlasila, ale pak narazila na ten inzerát Stornu a tahle záležitost jí úplně vypadla z hlavy. Ráno cestou do Stornu dokonce uvažovala o tom, že Grace zavolá a omluví se, že jí do toho něco vlezlo, ale nakonec to neudělala – vždycky je lepší mít záložní plán. Jestli posledních několik měsíců Hanu něco naučilo, pak to, že mít záložní plán se vážně vyplatí.

Takže teď seděla v parku v neznámém městě, cucala cosi, co chutí čím dál méně připomínalo tic tac, a chystala se vyrazit na pohovor, aby se ucházela o práci, o které vůbec nic neví, ale zoufale ji potřebuje. Podívala se na hodinky. Panebože, a ještě ke všemu bude mít zpoždění. Vytáhla z kapsy kabátu telefon. Podle modré tečky na mapě by se zadané místo mělo nacházet za starým kostelem na protější straně parku.

Vstala a oprášila se. Mezitím se ke koši přišoural bezdomovec s páskou přes oko a hnědými vousy dlouhými až na prsa a nakoukl dovnitř. Znechuceně nakrčil nos a zavrtěl hlavou.

„To ti řeknu, zlato, co se tady toulá po okolí, to snad ani nejsou lidi.“

## KAPITOLA 2

Hana vyběhla za roh a rozhlédla se po ulici. Park měla za zády, po pravé ruce fotbalové hřiště s umělým povrchem a po levé kostel. Zbytek ulice lemovaly pusté pozemky a až vzadu na konci stálo několik řadovek. Na kraji prázdného pozemku trčela cedule oznamující, že se tu chystá výstavba luxusních bytů, ale byla tak otlučená a počmáraná graffiti, že působila jako čísi grandiózní plán, jehož čas dávno pominul.

Hana začala v kabelce hledat útržek papíru, na který si napsala adresu. Možná ji do telefonu zadala špatně?

„Promiňte, zlatíčko, nemohla byste kousek stranou?“

Hana se okamžitě začala omlouvat – ačkoli když se rozhlédla kolem, neviděla, komu ten hlas patří. Byla na ulici úplně sama.

„Nahore, moje milá. Vždycky koukat nahoru.“

Hana udělala krok do silnice a poslechla. Kostel byl postavený z červených cihel a na mnoha oknech měl mříže. Vypadal neudržovaně a zanedbaně, a přece krásně. Poďobané zdi stoupaly k černé břidlicové střeše. Když Hana zaklonila hlavu o něco víc, uviděla kruhové, nezamřížované okno s pestrobarevnou vitráží. Pro její neškolené oko by to byl nepochybně ten nejzajímavější

prvek budovy – nebýt korpulentního muže v tartanovém třídlíném obleku, který stál na střeše nad ním.

„Panebože,“ vyjekla Hana.

„Kdepak, drahoušku, Bůh rozhodně nejsem.“ Muž vyslovoval pečlivě jako afektovaný shakespearovský herec. „Mohla byste být od té lásky a drobátka popojít?“

Hana si uvědomila, že stojí přímo pod mužem, a kvapem odcupitala z předpokládané dráhy letu.

„Co... tam nahoře děláte?“

„To je od vás milé, že se pokoušíte zapříst hovor, ačkoli váš dotaz naznačuje trestuhodnou neschopnost posoudit situaci. Každopádně se nemusíte znepokojovat. Klidně si běžte po svém.“

Odkašlal si a zvýšil hlas, aby oslovil celý širý svět. „Sbohem, krutý světe. Reginald Fairfax Třetí už nebude loutkou vydanou napospas tvým rozmarům!“

Hana z něj nespouštěla zrak a zoufale se snažila vymyslet, co by mu měla říct. Vtom ji však kdosi předběhl.

„Ale prosím tě, Reggie, nedělej to,“ ozvalo se s přehnaně artikulovanými samohláskami, které, jak jí postupně začínalo docházet, byly zřejmě typickým rysem manchesterského přízvuku.

Udělala ještě několik kroků vzad a spatřila autora těch slov: muže východoasijského vzezření a s neupraveným plnovousem; vykláněl se z jednoho bočního okna kostela a hleděl vzhůru na prvního muže.

„Máš toho tolik, za co stojí žít,“ pokračoval.

Haně připadalo zvláštní, že druhý muž mluví docela nevzrušeně, jako kdyby bez valného zájmu jen předčítal scénář. Zdálo se, že ho mnohem víc zajímá velký pytel čipsů, kterými se náruživě ládoval.

„Ne, Oxi, můj nejdražší příteli. Odhodím tyto smrtelné okovy a navždy uniknu z tohoto hříšného těla. Přenechávám ti veškeré své pozemské statky.“

„Paráda,“ utrousil Ox na půl úst. „Sbírkou vest a dřez plný nádobí, i když jsi sliboval, že bude hned ráno umyté.“

„Cože?“

Muž v okně zvýšil hlas. „Ale nic.“

Reggieho to zjevně vyvedlo z míry. „Ty máš zrovna co mluvit! Barák je kvůli tobě věčně cítit čínským jídlem.“

„U nás doma tomu říkáme prostě jídlo,“ reagoval Ox.

„No to je báječné – moje poslední okamžiky na tomto světě a ty se mi vysmíváš. To jsi celý ty.“

„Nechceš se uklidnit? Nemusíš ze všeho dělat...“

Ox se zarazil, protože v tu chvíli sklopil zrak a všiml si Hany. „Nechala byste nás laskavě o samotě? Tohle je soukromý rozhovor.“

Hana přeskočila pohledem z jednoho muže na druhého a pak ukázala na Reggieho na střeše. „On se... chystá spáchat sebevraždu.“

Ox s plnou pusou čipsů přikývl. „Jo, ale skoro všechna velká světová náboženství věří, že smrtí nic nekončí, takže...“

„Ale –“

Vtom se mezi ně opět vložil Reggie. „Prosím vás, mladá paní, tady opravdu nebude o co stát. Mohla byste z toho mít trauma do konce života a to bych si nikdy neodpustil.“

„Jo,“ souhlasil Ox, „pořád stojíte moc blízko, budete celá ohozená.“

„Ty jsi vážně otřesný buran.“

„Hele, jenom ji varuju. Je pěkně oháknutá. Třeba jde na nějakou důležitou schůzku. Určitě nechce mít svůj nejlepší kostýmek úplně od krve.“

Reggie znechuceně zavrtěl hlavou. „Nevšímejte si ho, ale prosím vás, už běžte.“

Hana pohlédla na něj a pak na svůj telefon. V hlavě se jí vynořila otázka, a ještě než ji vyslovila, zalil ji nesmírně surreálný pocit z toho, že se na tohle chystá zeptat sebevraha stojícího na střeše. Připadalo jí, jako by sama sebe pozorovala zvenci.

„Ehm... Nevíte náhodou, kde tady sídlí *Podivná doba*?“

Ox se zasmál. „Pracovní pohovor, že jo?“ A houkl přes rameno: „Grace, nečekáš někoho, kdo u nás má dělat novou Tinu?“

Hana slyšela, jak uvnitř kdosi odpovídá, ale nedokázala rozeznat, co říká.

„Jo,“ řekl Ox, „momentálně stojí Reggiemu v cestě.“

Ozvala se další reakce, o poznání důraznějším tónem.

„No jo, no jo. A proč by to měla být moje vina?“

Hlas z nitra budovy se ozval potřetí.

„Jasně, v klidu.“ Ox se znovu podíval na Hanu. Kupodivu až teď se začal tvářit ustaraně. „Jste tady správně, zlato. Hlavní vchod je za rohem.“ Potom kývl nahoru k Reggiemu. „Máte štěstí – za chvíli se u nás uvolní jedno místo.“

„Ty jsi neuvěřitelný zmetek, Oxi,“ zaskučel Reggie.

„Cože? Copak nemám právo truchlit po svém? Ty mi pořád předepisuješ, co si mám myslet.“

„Nepředepisuju. Jen jsem chtěl poukázat na to, že –“

Hana krátce pohlédla na telefon a pak vyhrkla: „Neměla bych někam zavolat?“

„Proč?“ podivil se Ox.

Hana kývla nahoru k sebevrahovi.

„Jo tak, s tím si nedělejte hlavu. Tady nic nehrozí.“

Reggie se ušklibl. „To si myslíš ty!“ Pak se otočil k Haně. „Běžte, moje drahá. Hodně štěstí při pohovoru. Budete ho potřebovat, věřte mi.“

Hana se podívala nejdřív na jednoho, potom na druhého. Oba se tvářili netrpělivě.

„Dobře.“

Strčila si telefon do kapsy a spěšně vykročila po chodníku. Několikrát se ohlédla – přinejmenším proto, aby se ujistila, že se jí to všechno jen nezdálo.

Za rohem objevila původní vchod do kostela. Ve zdivu vstupního portálu byl vyveden nápis „Kostel dávných duší“. Pod ním visela na první pohled vratká cedule se slovy „*Podivná doba*“. Pod nimi bylo ještě naškrábáno: „Tohle už není kostel. Běžte prosím obtěžovat Boha někam jinam.“

U dveří seděl na skládací židličce asi osmnáctiletý mladík s drahým foťákem pověšeným na krku. Byl vysoký a hubený a jeho vyzáblou postavu ještě podtrhovala skutečnost, že měl na sobě jen tričko a džíny. V počáslí, které si žádalo minimálně tři vrstvy oblečení, měl o dvě vrstvy méně.

„Dobrý den!“

Vyletěl ze židle takovou rychlostí, že mu tlusté brýle spadly na zem.

„Jéje,“ vyjekl zvesela. „To nic, to nic. Hned je najdu.“

Šátral kolem sebe po zemi a převrhl u toho termosku a komínek knih.

Hana přistoupila blíž a zvedla brýle dřív, než na ně fotograf stačí šlápnout. Podala mu je. „Tumáte.“

Mladík mával rukou ve vzduchu, dokud nenarazil na tu Haninu. Očividně byl bez brýlí slepý jako patrona.

„Mockrát děkuju.“ Znovu se prudce napřímil, ale tentokrát si brýle pro jistotu přidržel na nose. „Ještě jednou: dobrý den!“

Najednou zvedl foťák pověšený na krku a vyfotil si ji. Hana leknutím zamžikala.

„Dobrý den,“ opětovala pozdrav. „Tamhle za rohem nějaký muž vyhrožuje, že skočí ze střechy.“

Mladík se usmál a přikývl. „Jo, taky jsem si ho všiml. Novinář musí mít pořád oči na stopkách, bez toho se tamhle práce dělat nedá. A když už jsme u toho...“ Sebral ze stolku vedle židle zápisník a začal do něj cosi čmárat. „Jak se jmenujete a kolik vám je?“

„Hana, Hana Drinkwaterová. Vlastně Willisová. Hana Willisová.“

„Dobře.“ Zuřivě čmáral do zápisníku. „A věk?“

„No...“ Vynasnažila se, aby bylo znát, že to bere s humorem. „Na to je trochu neslušné se ptát, ne?“

„Vážně? Proboha, no jo, to asi fakt je, že jo?“ Vypjal se do plné výšky, usmál se a natáhl k ní ruku. „Dobrý den, já jsem Simon Brush. Moc mě těší.“

Hana si s ním potřásla. Zblízka viděla, že jeho pleť je smutným dokladem krutosti dospívání. Připadal jí dost starý na to, aby už měl to nejhorší za sebou, jenže jeho obličejem to zjevně nikdo neřekl.

„Nápodobně.“

„Tak,“ řekl a pustil jí ruku, „a teď: kolik že vám je?“

Hana ustoupila a zadívala se na jeho tričko. Zdobil ho nápis „Pracuju pro *Podivnou dobu*“.

„Aha, vy tady děláte?“

Simon zavrtěl hlavou. „Ne, zatím ne. Ale snažím se myslet pozitivně. Rád bych tady pracoval a říká se přece, že šaty dělají člověka, takže...“

„Jasně, rozumím. Já sem jdu taky na pohovor.“

„Já na pohovor nejdu,“ vyvedl ji z omylu Simon. „Momentálně mám do budovy zakázaný vstup. Slovy pana Banecrofta...“ Zvedl další zápisník, zalistoval v něm a potom ocitoval: „Ten beznadějný brejlatý blb v žádném případě nesmí dovnitř. Má talent pro aliterace, že jo?“

„To má, ale jinak mi připadá jako pěkný hrubec.“

„Ale kdepak – podívejte, je to přesně jako ta scéna v *Doktoru Strangeovi*, když chce studovat v tom chrámu, ale oni ho nepustí dovnitř, tak zůstane sedět venku. Já dělám přesně totéž. Myslím si, že pan Banecroft zkouší moje odhodlání. A já mu musím předvést, že se dokážu zakousnout a nepustit. Že jsem nezmar. Že tohle je můj jediný životní cíl a já nepřestanu, dokud ho nedosáhnu. Proto si procvičuju těsnopis.“

„Aha, jasně. Chápu.“ Najednou jí na mysli vytanul onen dodatek v inzerátu: *Imbecilové, naivkové a optimisté ať se nehlásí*. No potěš.

„Dělám všechno pro to, abych byl připravený, až příležitost zaklepe na dveře.“ Simon chytil spodní lem trička a natáhl si ho od těla, aby na nápis, který byl na tričku vyvedený, sám lépe viděl. „Mám cíl pořád na očích! A proto ho dosáhnu!“

Hana si nápis znovu přečetla a zarazila se. Najednou nevěděla, co říct.

„Co je?“ zeptal se Simon.

„Nic. Já jen, že...“

Uvědomila si, že se napoprvé přehlédla a přečetla to, co na tričku očekávala, místo toho, co tam doopravdy je.

„Co je?“ zopakoval Simon.

„No, na tom tričku... chybí vám tam ‚i‘?“

„Ale nechybí, to je...“ Simon sklopil zrak a přečetl nápis vzhůru nohama.

Hana se rozpačitě usmívala a už teď si vyčítala, že na tu chybu upozornila.

„Pracuju pro *Podivnou dobu*.“ Simon se zatvářil zdrceně. „Podivnou? Do háje... Pitomá dyslexie. A nosím to už kolik týdnů! Proč mi to nikdo neřekl?“

„Vy jste tady už několik týdnů?“ podivila se Hana.



„Jo. Aspoň že už přestalo sněžit – to bylo pár dost drsných dnů.“

„Jasně. Tak promiňte. Neměla jsem na to upozornovat.“

„To si nevyčítejte.“ Simon roztáhl rty do ještě většího úsměvu než předtím. „Každý neúspěch je jenom příležitost k tomu uspět příště.“

„Já mám teda jinou zkušenost,“ podotkla Hana.

„Cože?“

„To nic. Radši půjdu.“

„Hodně štěstí při tom pohovoru.“

Hana se na Simona usmála a prošla kolem něj ke vstupním dveřím. Ukázal jí dva zvednuté palce a připomínal v tu chvíli rozechvělý pomník nemístného optimismu.

Velké dřevěné dveře, jimiž se podle všeho vcházelo do hlavní lodi kostela, byly pevně zamčené, ale vedle nich se nacházelo vratké schodiště do horního patra. Stěny tu byly vlhké, vybledlá malba se odlupovala. Čtvrtý schod shora byl probořený a Hana ho musela přeskočit.

Vstoupila do dlouhé, úzké místnosti – recepce *Podivné doby*. Na vzdáleném konci seděla za pultem drobná, oplácaná černoška a zuřivě datlovala na počítači s klasickým krabicovým monitorem. Hana už takový neviděla aspoň deset let. V jednom rohu byly na sebe naštosované kovové skládací židle a ke zdi přisunutá odřená kožená pohovka, která zjevně pamatovala nejedno lepší tisíciletí.

Žena zvedla hlavu, vřele se usmála a celá se rozzářila. „Dobrý den, vy jdete na pohovor?“

„Ano, ehm, Hana Drinkwaterová... totiž Willisová.“ Hana se podívala na hodinky: dvanáct patnáct. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Žena mávla rukou. „To neřešte. Ještě se po vás neshá-  
něl. Já jsem Grace, vedoucí kanceláře.“

Natáhla k ní ruku. Hana přistoupila blíž, aby si s ní  
potřásla. Na stole si všimla dvou zarámovaných fo-  
tek: na jedné byl Ježíš a na druhé televizní moderátor  
Phillip Schofield. Grace měla dlouhé nalakované nehty  
a na obou zápěstích chrastivé náramky, které každému  
pohybu zajišťovaly hudební doprovod. Její úsměv byl  
ohromně laskavý a konejšivý.

„Posadte se. *STELLO!*“

Poslední slovo zaječela tak pronikavě, že Hana mimo-  
děk uskočila.

„Promiňte,“ omluvila se Grace. „Prosím, posadte se –  
hned jsem u vás.“

Grace pokračovala v tukání do klávesnice. Hana při-  
kývla a usedla na pohovku. Byla to jedna z těch, do nichž  
se člověk zaboří, ať se mu to líbí, nebo ne, a je násled-  
kem toho naprosto vyloučeno najít na ní sebemenší po-  
hodlí. Vrtěla se a snažila se dosáhnout nějakého důstoj-  
ného kompromisu, ale zároveň se jí vyhrnovala sukně  
a kůže pod ní trapně prděla. Z jedné díry v čalounění vy-  
lézaly chomáče výplně.

„Našla jste to bez problémů?“ zeptala se Grace vesele.

„Ale jistě... Teda vlastně... Ehm, víte o tom, že se z vaší  
střechy chystá skočit nějaký chlap?“

Grace k ní ani nezvedla oči. „No jo, je pondělí.“

„Jasně.“

Ráno cestou na pohovor do Stornu byla Hana tak ner-  
vózní, že vlezla přímo před auto a probralo ji až kvílení  
pneumatik a zuřivé trubení. Teď ji najednou napadlo,  
jestli v tu chvíli ve skutečnosti neumřela a všechno, co  
se od té doby stalo, není vlastně peklo. Mnohé by se tím  
vysvětlovalo.

Na zdi za pohovkou viselo v ušmudlaných rámech několik titulních stránek *Podivné doby*. „Otcem mého dítěte je Nessie“, vedle toho „Panna Marie zabránila teroristickému útoku“ a o kus dál „Švýcarsko neexistuje“. Když si Hana titulky četla, uvědomila si, že na pohovor přišla trestuhodně nepřipravená – o práci, o kterou se tu měla ucházet, nevěděla vůbec nic. *Podivná doba* se sice tvářila jako noviny, ale hovořit v souvislosti s uvedenými titulky o „zprávách“ bylo trochu nadnesené.

Vtom Grace znovu houkla „Stello!“ a Hana sebou polekaně trhla.

Zpoza dvoukřídlých dveří naproti pohovce zazněla rána a po ní dupot nohou po dřevěné podlaze. Ze dveří vykoukla hezká dívka s mizerně obarvenými zelenými vlasy a kyselým výrazem ve tváři.

„Proč na mě ječíš?“

Grace se na ni ani nepodívala. „Protože tě na něco potřebuju.“

„Nemusíš takhle ječet.“

„Kdybych neječela, tak nepřijdeš.“

Dívka krátce mlaskla. „Takže se tady se mnou bude zacházet pomalu jako se psem, že jo?“

„Nic lepšího si nezasloužíš, a nemlaskej na mě, mladá dámo.“

„Cože? To už se nemůžu ani svobodně vyjádřit? Nechceš radši robota?“

„Jestli si po sobě bude uklízet pokoj, tak rozhodně. Tohle je paní Drinkwaterová –“

„Willisová,“ honem ji opravila Hana.

„Jistě.“

Dívka, podle všeho zmíněná Stella, na kterou Grace volala, si Hanu zkoumavě prohlédla. „A chce bejt nová Tina, jo?“

„Mluv pořádně. A ano, chce. Jde na pohovor s Vincen-tem.“

Stella zavrtěla hlavou. „Dávám jí dvě minuty.“

Grace přestala tukat do klávesnice a zadívala se na Stellu. „Neptala jsem se na tvůj názor. Chci, abys ji tu provedla.“

„Já jsem jenom realistka.“

„A co kdybys na chvíli sklapla a udělala, co se po tobě chce?“

Stella obrátila oči v sloup.

Grace obrátila oči v sloup.

Hana se na obě nervózně usmála. Znovu se cítila značně nesvá, i když teď z úplně jiných důvodů.

Stella otevřela dveře a ustoupila stranou. „No jo, tak pojdte.“

Hana vstala, rychle si uhladila sukni a vydala se za Stellou.

„Hodně štěstí,“ popřála jí Grace.

„Děkuju.“

Grace dodala ještě něco, její slova však přehlušily dveře, které Stella zavřela větší silou, než bylo nezbytně nutné. Hana by přesto přísahala, že zaslechla: „Budete ho potřebovat.“

Ocitla se v dlouhé chodbě s vitrážovými okny po pravé straně, díky nimž byly kartonové krabice chaoticky naskládáné u protější zdi zalité přešrší barev.

Nervózně se usmála na Stellu. „My jsme se s mámou taky pořád hádaly.“

„Jo, protože všichni černoši jsou příbuzný. Grace je moje máma, Oprah je moje teta a Barack Obama je můj bratranec, že jo?“

„Ježíš, promiňte. Nechtěla jsem...“

„To je fuk.“ Stella dusala chodbou, ale po pár metrech se zastavila a otočila se. „Nechcete přece nechat šéfa čekat, že ne?“

„To určitě ne.“

Stella se pustila dál a Hana s ní srovnala krok.

„Je to běloch, takže nejspíš váš brácha nebo tak něco.“

„Já jsem vážně... Jenom se mi...“

„To je fuk, možná nová Tino.“

Hana odhadovala, že dívce nemůže být o mnoho víc než patnáct. Měla na sobě roztrhané džíny a martensky a z každého jejího pohybu čišelo takové podráždění, že by bylo patrné i z oběžné dráhy.

Hana zakopla o krabici se zahnědlými novinami a ty se rozsypaly po podlaze.

„Dávejte pozor, tyhle jsem ještě nezařadila.“

„Promiňte. Ehm... kdy vlastně odešla ta Tina?“

„Nevím, já už ji tady nezažila. Zažila jsem jenom těch sedm nebo osm lidí, co se pokoušeli být nová Tina.“

„Ale –“

„Nikdo z nich nevydržel tak dlouho, abych si stačila zapamatovat, jak se jmenuje.“

„Takže –“

Stella zvedla ruku, ať je tiše; došly na konec chodby. Ustoupila stranou, potom se předklonila a třikrát hlasitě zaklepala na dveře.

Zevnitř se ozvalo tiché zasténání.

„Šéfe. Je tady někdo, kdo by rád byl nová Tina.“

Žádná odpověď.

„Možná teď není vhodná chvíle,“ zašeptala Hana.

„To není nikdy,“ podotkla Stella. „Napočítám do tří, pak otevřu dveře a vy vpadnete dovnitř. Moje rada: držte se při zemi a nezůstávejte dlouho na jednom místě.“

„Jak to –“

„Raz-dva-tři.“ Stella to pronesla jako jediné slovo, natáhla se přes dveře, vzala za kliku a prudkým trhnutím je otevřela. Hned se rychle zaklonila, jako by čekala, že se z místnosti vyvalí proud vody.

„Mám –“

„Jděte, rychle!“

Hana vešla dovnitř a dveře se za ní zabouchly.

# Dawkins JE BŮH

---

**V**Lancasteru vznikla církev založená na předpokladu, že známý ateista Richard Dawkins je ve skutečnosti Synem božím. Její velekněžka a zároveň majitelka pojízdného kadeřnictví Veronica Cliftová (41 let) tvrdí, že to dává smysl. „Ve Zjevení se jasně píše,

že do nebe se vejde jen 144 000 lidí, a božský Richard dělá maximum pro to, aby počet pravých věřících snížil a zabránil tak tlačenicí.“

## KAPITOLA 3

Hana se ocitla v relativně velké kanceláři. „Relativně velká“, nikoli prostě jen „velká“, byla proto, že téměř všechny využitelný prostor zabíraly pořadače a stohy novin. Jediné světlo do místnosti pronikalo vitražovými okny a sluneční paprsky zvýrazňovaly částičky prachu poletujících vzduchem, což v kanceláři vytvářelo do jisté míry magickou atmosféru. Jenže co mohlo být potěchou pro oči, to ostatní smysly – zejména čich – těšilo už mnohem méně. Kancelář páchla jako hromada kompostu, která vykouří šedesát denně.

„Dobrý den...“

Žádná odpověď. Hana se zaposlouchala. Zdálo se jí, že od stolu v koutě k ní doléhá tiché chrápání, ale přes hromady knih, pořadačů a všelijakého haraburdí, které ho pokrývaly, neviděla, kdo tam sedí. Nejistě postoupila vpřed a dávala při tom pozor, aby se vyhnula alobalovému tácku, jehož obsah nejspíš původně pocházel z nějaké indické restaurace, ale nyní připomínal spíš průlomovou biologickou zbraň.

Když se přiblížila ke stolu a podařilo se jí nahlédnout za největší hromadu pořadačů, spatřila rozčuchaný chomáč vlasů. Ležel na stole a hlasitě chrápal.

Hana si odkašlala, ale nemělo to žádný viditelný účinek. „Dobrý den...“



Nic.

Zkusila si znovu odkašlat, co nejhlasitěji. Pořád nic.

Rozhlédla se, potom z jedné hromady zvedla tlustou knihu a ke svému překvapení zjistila, že je to vý-  
tisk *Quirkova průvodce britskou aristokracií*. Upustila ho na zem. *Prásk!*

Muž vyjekl a bleskově se posadil. Na obličejí mu držel list papíru, přilepený jeho vlastními slinami. „Áááááá! Nic nevidím, oslepl jsem!“

Máchal rukama kolem hlavy, jako by se snažil odrazit útok neviditelných vos. List papíru mu sklouzl z obličeje právě ve chvíli, kdy loktem vrazil do poloprázdné láhve whisky postavené na stole a ta se překotila přes okraj. Muž projevil nečekaně bystré reflexy, hbitě natáhl pravou ruku a chytil láhev dřív, než dopadla na zem.

„Díkybohu!“

Kdesi se probudil k životu skrytý interkom a kance-  
láři se rozlehl Gracin hlas. „To máme jednou.“

Muž se rozhlédl. „Jak jako jednou? Tohle se nemůže počítat. Pokud to řeknu, když jsem tady sám, tak je to v podstatě totéž, jako kdybich si to jenom pomyslel. Nemůžeš člověku upírat právo na přemýšlení!“

„Nejsi tam sám.“

„Ale ano, kdo by...“

Muž zvedl hlavu a teprve teď si všiml Hany.

„Kdo to je?“

„Dobrý den, já jsem –“

Muž zvedl ruku, aby ji umlčel.

Znovu promluvila Grace. „Jmenuje se Hana Drinkwa-  
terová –“

„Willisová,“ opravila ji Hana.

„Willisová,“ zopakovala Grace, „a přišla na pohovor.“

„Cože? Proč? Kdo tohle naplánoval?“

„Ty. Potřebujeme novou Tinu.“

„Ale vždyť už novou Tinu máme.“

„Ten dal výpověď, to už jsi zapomněl? Hodil po tobě sešíváčku.“

„No jo,“ řekl muž a položil si dlaně na temeno. „To by vysvětlovalo, proč mě tak příšerně bolí hlava.“

„Bylo to před čtrnácti dny a netrefil se.“

„Aha, jo, trefil místo toho... no, jak se jmenuje? To mě pobavilo.“

„Ox. Jeho to moc nepobavilo. Hlava tě bolí z obvyklého důvodu.“

„No jo, jasně.“ Muž se zašklebil.

„Vincente Banecrofte, nedělej na mě ksichty!“

Banecroft se rozhlédl po kanceláři. „Jak můžeš vědět, že jsem –“

„Prostě to vím.“

„Jak, pane-“

„To máme dvakrát.“

Muž rozhořčeně rozhodil rukama. „Ale já to nedořekl.“

„Stačí, že jsi to nakousl.“

„To je absurdní.“

„Pravidla jsou pravidla.“

„Ale tahle pravidla jsou absurdní.“

„Mám ti ukázat dohodu, kterou jsi podepsal, Vincente? Ještě jednou?“

„Ne, nemusíš. Z právního hlediska by podle mě stejně neobstála. Když jsem ji podepisoval, byl jsem opilý.“

„Kdybych měla čekat, až vystřízlivíš...“

„No jo, no jo,“ přerušil ji Banecroft. „Děkuju, Grace. Nepotřebuju, abys mě tadyhle před naší uchazečkou ztrapňovala.“

Poprvé si Hanu pořádně prohlédl a mžikal u toho, jako by se snažil zaostřit.

„Cha,“ odfrkla si Grace. „Jako kdybys až do téhle chvíle dělal kdovíjaký dojem.“

„A už toho mám dost. Jakmile budu mít tohle z krku, zjistím, kam jsi zahrabala ten interkom, a odpojím ho.“

„Jestli chceš něco hledat v tomhle chlívku, tak hodně štěstí.“

„A dost. Okamžitě to vypni, Grace. Chystám se na pohovor se slečnou...“

„Drinkwaterovou,“ doplnila Grace.

„Ve skutečnosti Willisovou,“ opravila ji znovu Hana.

„Ano,“ přikývl Banecroft, „s oběma najednou. Vypni to.“

„Jak je libo.“

Ozvalo se hlasité pípnutí.

Banecroft otráveně potřásl hlavou, a když to udělal, vypadla mu z vlasů cigareta a přistála před ním na stole.

„Vida, to se hodí.“ Sebral ji a začal se přehrabovat ve věcech kolem sebe. „No tak pojdte...“ Podrážděně pohlédl na Hanu a kývl k židli naproti sobě. „Nemám na to celý den – jsem zaneprázdněný člověk. Kde mám sakra zapalovač?“

Podíval se na ni, jako by očekával odpověď. Hana pokrčila rameny.

„Tak první zkoušku jste nezvládla. Pozorovací talent je naprosto klíčový. Grace?“

Chodbou k nim dolehlo Gracino volání. „Neslyším tě. Řekl jsi mi, ať vypnu interkom.“

„Tak to může...? Ale to je jedno.“ Banecroft si přiložil dlaně k ústům a křikl k chodbě: „KDE MÁM ZAPALOVAČ?“

„NEVÍM.“

Hana si vytáhla židli, ke které ji nasměroval.

„Určitě mi ho zlikvidovala. Vyhazuje všechno, co se jí nelíbí. Nejspíš proto je taky třikrát rozvedená. Nemáte zapalovač?“

Hana neodpověděla.

Banecroft podrážděně luskl prsty. „Haló, Země volá blondýnu. Blondýno, slyšíte?“

„Promiňte, neposlouchala jsem. Na té židli jsou nějaké věci.“

„No tak je sundejte a posaďte se. Šup, šup, šup. Nemám na to celý den.“

Hana znechuceně nakrčila nos. „Je tady kus pizzy.“

„Paráda.“ Banecroft se natáhl přes stůl a zvedl pizzu z hromádky knih. Ukázalo se, že pod ní leží zapalovač Zippo. „Ha, dvě mouchy jednou ranou. Dnešek začíná vypadat docela nadějně.“ Vzal druhou rukou zapalovač a znovu se posadil.

Hana opatrně sundala hromádku knih na podlahu. Záměrně se pohybovala co nejpomaleji, aby se nemusela dívat na Banecrofta a potvrdit si své silné podezření, že se pustil do té pizzy.

Když byla židle volná, Hana se na ni posadila a snažila se nemyslet na to, že se fleky na jejím ošoupaném čalounění nejspíš obtisknou na její nejlepší kostým.

Poté, co se usadila, si poprvé pořádně prohlédla Vincenta Banecrofta. Pod tím naježeným vrabčím hnízdem se nacházel obličej se šedo zelenými krhavými očima a bledou, neoholenou pletí. Na sobě měl Banecroft oblek, za který by vám v charitě zdvořile poděkovali, a jakmile by za vámi zapadly dveře, spálili by ho. Odhadovala, že je mu něco kolem čtyřicítky, ale jeho celkově nezdravý vzhled ji mohl značně plést. Těžko říct, jak to dokázal, ale vypadal zároveň obtloustle i pohuble. V obličejí se mu usadil provinilý výraz, ačkoli to nejspíš částečně souviselo s tím, jak

zasmušile přežvykoval tu prehistorickou pizzu. Zkrátka vypadal jako předobraz své vlastní mrtvoly.

S obtížemi polkl, hlasitě říhl, potom se pohodlně rozvalil na židli a hodil si nohy na stůl. Vytáhl cigaretu, kterou prve objevil, a vložil si ji mezi rty.

„Tady se smí kouřit?“ podivila se Hana.

„No, jak se to vezme. Vy tady kouřit nesmíte. Mně se to naopak vyloženě doporučuje. Je to jedna z mála věcí, co mi tady mezi tou bandou pitomců ještě můžou poskytnout útěchu.“ Mluvil s chrčivým, nelibozvučným irským přízvukem.

„Já mám totiž astma.“

Banecroft pokrčil rameny. „Všichni si neseme svůj kříž. Já mám zase tak akutní atletickou nohu, že skoro nemůžu chodit.“ Zapálil si cigaretu. „Tak pojďme na to, co říkáte? Kde se vidíte za pět let?“

„No, já...“ Hana byla tím vším značně rozhozená. Snažila se rozpomenout, co četla v brožurce *Bomba odpovědí na otázky u pohovorů*, kterou si včera večer prolistovala. „Doufám, že budu moct rozvíjet svoje dovednosti a stavět na –“

„To byl chyták. Kdo přijde sem, tak nemá žádnou budoucnost. Sem chodí budoucnost umírat. Mně to můžete věřit.“

Banecroft se předklonil a z hromady papírů na stole vytáhl dva secvaknuté listy A4, přičemž několik dalších papírů spadlo na větší hromadu na zemi. „Tak se mrkneme na ten životopis, co vy na to?“

Hana skutečně poznala svůj životopis, ačkoli když ho posílala, nebylo na něm tolik skvrn od jídla a pití.

„Strana jedna – chodila jste do školy. Výtečně, základní zákonnou podmínku máte tím pádem splněnou.“

„No, ano, já –“

Otočil stránku. „Strana dvě – studovala jste angličtinu na Durhamské univerzitě.“

„Ano, odjakživa jsem –“

„Ale studium jste nedokončila. A pak... se po vás slehla zem.“

„Byla jsem –“

„Ne, počkejte – to bych lhal –, zorganizovala jste několik charitativních běhů pro radost a ples. Vida, vida. ‚Běh pro radost‘. To bude na seznamu oxymóronů určitě hned vedle ‚mírových vojsk‘ a ‚vegetariánského jídla‘.“

Hana k tomu nic neřekla.

Banecroft vzhlédl od životopisu. „Nechcete k tomu něco dodat?“

„Už mě pustíte ke slovu? Měla jsem dojem, že chcete vést monolog.“

„Hledme, kočička má dráčky. To je dobré vědět. Tak kdo to byl? Chůva? Osobní trenérka?“

„Prosím?“

Banecroft shodil nohy ze stolu a chopil se láhve whisky. „S kým vám zahýbal?“

Hana se na židli zavrtěla. „Teď vám vůbec nerozumím.“

Banecroft vylovil ze šuplíku ušmudlanou sklenici a nalil si velkorysou – bezmála sebevražednou – dávku whisky. „Ale jistěže rozumíte.“ Uložil láhev whisky do spodního šuplíku a zadíval se na Hanu. „Odešla jste z univerzity v polovině studií a slehla se po vás zem. Určitě jste nebyla v base, protože pokud se nějak zásadně nezmírnila pravidla, tak z lochu žádné charitativní plesy pořádat nejdou. Což ukazuje na ten druhý typ vězení: manželství. A jelikož jste nepotřebovala pracovat, hádám, že měl slušnou práci. Nedělal někde v City? Po smrti není, to byste nejspíš pořád nosila prstýnek, a hlavně byste nebyla tady, protože zájem o tenhle pohovor je výrazem

čirého zoufalství a protože většina velkých zvířat má zjištěné slušné padáky pro manželku, kdyby manžel na jednou zaklepal mokasínama od Gucciho. Byli jste manželé, teď minimálně žijete od sebe, a ten kostým, co máte na sobě, dokazuje, že dřív jste peníze měla, i když teď už je nemáte. Nejspíš jste dala sbohem všem jeho nekalým ziskům, abyste bez toho parchanta začala nový život. Jste silná, nezávislá ženská, která ho nepotřebuje – ale pár oblečků jste si přece jen nechala. Tak s kým vám zahýbal? S chůvou? S osobní trenérkou? Nebo dneska ještě někdo spí se svojí sekretářkou? To mi přijde trochu jako kliše.“

Banecroft a Hana se dlouze zahleděli jeden druhému do očí.

„Prostě jsme si přestali rozumět.“

„Krindy pindy.“

„Krindy pindy?“

Teď se zatvářil poněkud rozpačitě Banecroft. „Mám takovou dohodu se svojí recepční.“

„Vedoucí kanceláře,“ vložila se do hovoru Grace ze skrytého interkomu.

„Tak mi to laskavě neztěžuj, Grace, a okamžitě ten krám vypni!“

Ozvalo se další hlasité pípnutí.

Banecroft si lokl whisky ze sklenky. „Podepsal jsem se svojí... vedoucí kanceláře dohodu, která mi zakazuje nadávat nebo vzít jméno Boží nadarmo víc než třikrát denně.“

„A co se stane, když to uděláte?“

„Odejde odsud. Bohužel se ukázalo, že bez ní to tady nemůže fungovat. Ona je v tomhle guláši neschopnosti, nesplněných snů a prachspřesté smůly tou nejnebezpečnější příměsí – nefalšovaným užitečným zaměstnancem. A když už je řeč o odchodu...“ Banecroft se zničehonic

zběsile rozkašlal a Hana se musela rychle příkrčit, protože mu zapálená cigareta vylétla z pusy a obloukem jí zamířila k hlavě.

„Do hajzlu. Ale parádní reflexy – fakt. Zkouškou fyzičky jste prošla.“

Hana se ohlédla přes rameno, cigaretu mezi hromadami novin však nikde neviděla. Podívala se zpátky na Banecrofta, který si právě zapaloval další.

„Neměl byste to sebrat?“

„Z toho nic nebude. Je tady všude příšerně vlhko. Tady nemůže nic chytnout. Kde jsme to byli?“

Znovu se pohodlně opřel a hodil si nohy na stůl.

„Popisoval jste mi, co tahle práce obnáší.“

„Kdepak, to jsem nemohl být já.“

„Vysvětloval jste mi, jak vás má vaše vedoucí kanceláře v hrsti.“

„Předtím.“

Hana se na něj teď vůbec nedívala.

„Promiňte, neráčila byste mi věnovat svoji plnou pozornost?“

„Omlouvám se, trochu mě rozptyluje, že vám začíná hořet kancelář.“

Naklonila se na stranu, aby si Banecroft mohl prohlédnout kouř vycházející z jedné hromady novin.

„Pro Kris... Není třeba to hned tak dramatizovat, tohle není žádný požár. GRACE! Mohla bys...? Potřebujeme ten... no jak se tomu nadává...“

Dveře kanceláře se rozletěly a dovnitř vpadla Stella s minimaxem.

„Jo, to je přesně ono. Výborně.“

Stella začala kropit doutnající noviny pěnou a celou dobu se při tom mračila na Banecrofta. Když konečně



hasit přestala, ještě noviny rozkopla martenskou, aby se ujistila, že nepřežil ani jediný plamínek.

„Skvělá práce. Už jste se seznámila s mojí chráněnkyní?“

Hana se podívala z jednoho na druhého a přikývla. „Se Stellou. Ano, seznámila.“

„To je hotový dar z nebes, že jo, Stello? Velká fanyнка starých budov, jako je tahle. Poprvé jsme se potkali, když sem lezla oknem na půlnoční prohlídku.“

„Panebože, zas tyhle kecy?“

„GRACE?“

„Ona žádnou dohodu nepodepsala – jenom ty,“ ozvala se Grace.

„Co je tohle za spravedlnost?“ Banecroft se obrátil zpátky k Haně. „Každopádně mě náhodou přistihla, jak tady leštím svůj nejcennější nástroj.“

„No potěš.“

Banecroft se natáhl pod stůl a zvedl předmět, který by Hana nejspíš popsala jako pušku, nicméně pušku, jakou ještě nikdy neviděla. Hlaveň v místě, kde vybíhala z pažby, vypadala stejně jako u každé běžné střelné zbraně, jenže ústí připomínalo spíš trumpetu. Banecroft ji zvedl do vzduchu.

„Jedinečná Balanderova mušketa. Po mnoho generací se předávala z jednoho lorda Balandera na toho dalšího, dokud ji poslední z rodu následkem mylného přesvědčení, že full house přebíjí straight flush, neprohrál se mnou.“

„Je, ehm, moc pěkná.“

„Ano. Tuhle slečna Vzteklna z ní při onom prvním setkání zrovna dvakrát nadšená nebyla, ale já jsem zvyklý, že leckomu chvíli trvá, než si mě oblíbí. Moje mladá učednice dostala na vybranou: vězení, nebo vzrušující kariéra v novinách.“

„Jo,“ reagovala Stella. „Kdybych věděla, jak to tady bude vypadat, nechala jsem se rovnou zastřelit.“

„To ona jen tak žertuje.“

Stella na rozloučenou zasalutovala dvěma vztyčenými prsty a s prásknutím dveří opustila kancelář.

Banecroft se znovu opřel. „Fajn holka. Ten její vztek je úžasná zásoba energie. Jako kdyby dospěla k závěru, že život stojí za prd a všichni jenom marníme čas čekáním na pomalou, bolestivou smrt. V tomhle směru je ohromně napřed. Já v jejím věku pořád ještě v něco doufal. A vůbec, kde jsme to skončili?“

„Urážel jste mě a pak jste si podpálil kancelář.“

„Jo, to by ke mně sedělo. Ale moment... Když už je řeč o požáru, Drinkwaterová!“

Haně se sevřel žaludek. „Takže ta pracovní pozice: co přesně znamená –“

Banecroft vzrušeně zabubnoval na stůl. „Teď se mi to vybavilo. Psalo se o vás v novinách: jste ta ženská, co podpálila barák svého nevěrného manžela. Už chápu, proč se tak staráte o požární bezpečnost.“

Hana cítila, jak v ní narůstá hněv. „Nepodpálila jsem barák. Pálila jsem na zahradě jeho oblečení a změnil se vítr.“

Stálo ji spoustu vysvětlování, aby se vyhnula obvinění ze žhářství.

„Aha,“ pokýval hlavou Banecroft. „A to bylo předtím, nebo potom, co jste si – jak jste to říkala – ‚prostě přestali rozumět‘?“

Hana si založila ruce na prsou. „Pozval jste mě sem jenom proto, abyste mě ponižoval?“

„Ne, ale je to zábavný bonus. Vraťme se k mojí původní otázce: chůva, nebo osobní trenérka?“

V Haně se najednou něco zlomilo.